

Løn af 83 Kr. om Maaneden og havde vanskelige Forhold, saaledes at han ikke godt kunde faa Pengene til at slaa til. Han talte om den Glæde, som denne Mand maatte føle ved at se dette Lønningsforslag; men han sagde ogsaa, at hvis det skulde strande, kunde han godt forstaa, at denne Mand vilde sige: Lad det saa briste, det hele. Jeg tror i det hele taget ikke, man skal ind paa denne Tanke. Hellere skulde det ærede Medlem ganske roligt give sig til at arbejde paa disse Love. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at som Regeringen hidtil har holdt sine Løfter i denne Sag, saaledes er det ogsaa Regeringens alvorlige Villie, at Arbejdet roligt og støt skal fortsættes, saa vi kunne faa et Resultat ud deraf.

Det ærede Medlem bebrejdede os, at vi ikke havde forhandlet med Tjenestemændenes Organisationer — jeg tør ikke kalde dem Funktionærer, da jeg selv har foreslaaet, at de skulde døbes om til „Tjenestemænd“. Han havde den Opfattelse, at der var noget af det gamle: „Vi alene vide“ i denne Holdning, noget af dette fornemme, at Statens Embedsmænd ikke kunde forhandle med Organisationerne. Det er der aldeles intet af. Mine Kolleger og jeg ere ganske fri for denne Fornemmelse. Vi have ingen Fornemmelse i Retning af ikke at kunne forhandle med hvem som helst af Landets Borgere.

Men det er heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at vi ikke have hørt Organisationerne. Da Kommissionen blev nedsat, nedsatte Organisationerne selv et Lønningsudvalg og ønskede at faa Lov til at udarbejde et Forslag og sende det til Kommissionen, for at det kunde være Grundlag for Kommissionens Arbejde. De fik Lov dertil, og de udarbejdede saa selv et Lovforslag, som for øvrigt til Medlemmernes Underretning findes aftrykt her; det er ingenlunde Tanken at skjule det. Dette Forslag, som Tjenestemændenes egne Organisationer have udarbejdet, har foreligget for Kommissionen, idet den gjorde sit Arbejde. Har man saa ikke hørt Organisationerne? Det har man da i allerhøjeste Grad gjort. Indtil de mindste Detailler forelaa deres Udtalelser. Da Kommissionen saa havde sluttet sit Arbejde, ønskede man fra dette Lønudvalgs Side at faa en yderligere Forhandling. Man forespurgte hos Kommissionen, om den vilde forhandle. Men Kommissionen svarede, at da den vidste i Forvejen, hvad der havde været Tjenestemændenes Ønske, havde den derfor ikke mere at forhandle om. Man

spurgte da Regeringens Medlemmer, om vi ønskede en Forhandling. Vi svarede, at hvis Tjenestemændene have noget yderligere at meddele os til Belysning af Sagen ud over Forslaget og de Motiver, de havde sendt os, vare vi rede til Forhandling. Men en saadan Forhandling ønskede man ikke. Det, man vilde, var, at vi skulde udlevere Kommissionens Betænkning, som endnu i dette Øjeblik var til Behandling mellem Regeringens Medlemmer, til Kritik af Organisationerne. Dog, det syntes vi, var en urimelig Ting. Men at vi ikke have hørt Organisationerne, er ikke rigtigt. De have sagt deres Mening om alle Sagens Punkter, alle dens Enkeltheder. De have givet os deres Motiver, og hvad de have givet os, ligger her i Forslaget.

Det ærede Medlem havde den mærkelige Idé, at vi skulde ind paa en helt ny Vej med Hensyn til Lønningslovene. Ja, vi skulde egentlig slet ikke give Lønningslove. Det var mig ikke muligt at begribe, hvad det ærede Medlem mente. Men jeg maatte forstaa det ærede Medlem saaledes, at Ministeriet skulde sidde og slutte Overenskomster med Organisationerne paa Aaremaal og Opsigelse, og saa ved jeg ikke, om Rigsdagens lovgivende og bevillende Virksomhed fuldstændig skulde ophøre paa dette Omraade. Eller hvis det lykkelige Tilfælde skulde indtræffe, at vi bleve enige om en Overenskomst omfattende alle disse forskellige Forhold, skulde vi saa bagefter komme til Rigsdagen og sige: Her er en Overenskomst; der kan ikke gøres noget ved den; her er ikke andet at gøre end at sige Ja til den og ikke røre ved den i Enkeltheder, for saa have I Strejken. Jeg tror ikke, det er Metoden. Rigsdagen vil vel nok have Lov til at være med til at bestemme, hvor mange Penge der skal anvendes, og hvorledes. Her kan ikke blive Tale om en Overenskomst paa Opsigelse. Her er Tale om, at Repræsentationen for hele Folket, deriblandt ogsaa for de mange Tusinde Tjenestemænd, hvis Interesser der er Tale om, skal bestemme, hvorledes Samfundet skal lønne disse Folk. De ere jo ikke uden Mæle. De have deres Presseorganer, som de tale i og tale kraftigt i, de optræde, hver Gang nogen Sag er for, som berører dem, og endelig have de deres Borgerret som alle andre og kunne gøre deres Interesser gældende gennem Valgene.

Men det ærede Medlem sagde i denne Forbindelse en Ting, som det glædede mig at høre. Det ærede Medlem sagde, at paa Grundlag af disse Lønninger, her er Tale